

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra DEN DANSKE SAG

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 44.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947088358576/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Den Danske Sag

vi selv, med mindre det Danske Folk selv, paa den allerurime-
ligste og unaturligste Maade opgiver og forraader den!

Jeg veed meget godt, at hvad jeg, ved at skrive et Stykke i
»Dannebrog« som kun læses meget lidt, kan bidrage til at op-
lyse det Danske Folk om den Danske Sag, det er saa forskræk-
kelig lidt, at man meget bedre kan forsvare at kalde det slet
ingen Ting, end at kalde det stort, men jo mindre det Gode er,
man kan gjøre, des mindre maa det dog undlades eller for-
sømmes, og naar man har Øine i Hovedet, da kan dog ogsaa
meget lidt gjøre, at man faaer dem op for hvad der er sole-
klart.

Sagen er nemlig den, at ingen Dansker har igrunder mind-
ste Tvivl om, at Tyskeren, og især den tyske Holsten-Got-
torper, naar man giver ham en Finger, tager hele Haanden,
saa at, vil man ikke i hans Kløer, maa man holde ham tre
Skridt fra Livet, og at naar man alligevel snakker om, at det
Tyske Forbunds Indflydelse paa en Fælles-Forfatning
for Danmark og Holsten vil neppe være betydelig, og at
naar kun Danmarks Rige har saa nogenlunde efter sit Folketal
Stemme i Fælles-Raadet, da vil der ikke være synderlig Fare
for Danskheden, om end Holsten-Gottorperne med de Konge-
valgtes Hjælp kan overstemme Danskerne ved ethvert Spøgs-
maal, da veed man igrunder ret godt, at man skuffer sig selv
og dysser sig selv i Søvn, for ikke at blive sig bevidst, at man
opgiver Folket og Fædernelandet, som man antager, kan
ikke reddes, om man end græd sine Øine ud for dem.

Kunde derfor kun den Følelse vækkes som falder ethvert
Folk meget naturlig, og er ingensteds sandere end i Danmark,
at vi med alle vore Lyder dog er meget for gode til at opsluges
af Holsten-Gottorp, paa det store grændseløse Tysklands Vegne,
saa det kan Vorherre umuelig nænne naar vi ikke selv i util-
givelig Feighed og dorsk Fortvivlelse gjør en Ulykke paa os
selv, da vil Synet for den truende Fare komme af sig selv.

II.

Vor store Ulykke er den, at det lille Danske Folk, som
meget godt føler, at den Danske Sag er baade først og sidst
deres egen Sag, de tænker sædvanlig, at den er blot deres
og slet ingen Andens Sag, og at den, som saadan, maa ansees

Den Danske Sag

for tabt, siden den ikke engang kunde reddes ved alt det Løve-
mod, der vistnes, ved alle de Offere, der gjordes, og ved alle de
Seire, der vandtes i Kampe paa Liv og Død mellem det lille
Danmarks Rige og det store, grændseløse Tyskland, med
Slesvig-Holsten eller Holsten-Gottorp paa Enden, og derfor
stræber det modfaldne Danske Folk dels at dysse sin Fæderne-
lands-Kjærlighed i Søvn, og dels at indbilde sig selv, at Pæren
for Danmarks Rige, Dansken og Danskheden er ikke
nær saa stor, som jeg og mine Lige skraale paa, da det dog nok
kan være mueligt, at skjøndt de, ved Sammenkoblingen med
Holsten-Gottorp og det Tyske Forbund, forgaaer i Lys, de dog
maaskee kan reddes i Løu, og dukke op igjen om nogle hun-
drede Aar med »Holger Danske«. Ja, det er det Danske
Folks Ulykke for Øienblikket, at netop, fordi de fortvivler om
Danmarks Redning og føler dog dybt, at deres Hjerte maatte
briste, om de skulde see paa Fædernelandets Undergang, derfor
stræber de at glemme det inderlig elskede Fæderneland eller
dog at lukke deres Øine for den overhængende, i deres Tanker
uundgaaelige Ulykke.

Derfor udraaber jeg saa høit og understreger paa Papiret saa
tykt, som jeg kan, at det Danske Folk lader sig bedrage
af Skinnet, naar de tænker, at fordi den Danske Sag nødven-
digviis baade først og sidst er og maa være Danskerne egen
Sag, at den derfor skulde være deres alene, da den tvertimod
tilhøre er baade hele Høinordens, Menneskelighedens,
Christendommens og følgelig Forsynets, Guds den Al-
mægtiges, Sag, der aldrig kan være i saa stor en Fare, at den
jo kan reddes, og vil og maa nødvendig blive reddet, naar kun
ikke Danskerne, i dørske Ligegyldighed og ussel Feighed, selv
opgiver deres egen Sag, der ikke blot for os Danskere er den
største og kjæreste, men er i det hele den retfærdigste, den bed-
ste, den vigtigste og den stærkeste Sag under Solen.

Jeg tør nu ogsaa mene, at selv det mindste Glimt af dette
straalende Lys, hvori jeg seer og stræber at stille den Danske
Sag, selv den dunkleste Formodning om, at den Danske Sag
er baade Guds og Menneskets Sag, der umuelig kan tabes,
naar vi kun ikke selv styrte den i Afgrunden, som kun da skeer,
naar det Danske Hjerte kvæler den Danske Sag i sig, som
en unaturlig Moder Fosteret under sit eget Hjerte; selv det
mindste Glimt heraf og den dunkleste Formodning herom,
mener jeg virkelig, kan og vil være Nok til, at det Danske Folk